

NOC OZIVILÝCH MŤTVOL

JONATHAN
MABERRY

GEORGE A.
ROMERO

NOC OŽIVLÝCH MRTVOL

NIGHTS OF THE LIVING DEAD: An Anthology

Text Copyright © As in the original English language edition.

Published by arrangement with St. Martin's Press. All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Kamil Šivák, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-977-8 (pdf)

Jonathan Maberry George A. Romero

NOC OŽIVLÝCH MRTVOL

Přeložil Kamil Šivák

*Tato kniha je věnována Johnu Skippovi,
který svou antologií Book of the Dead
(spoluautor Craig Spector) dal vzniknout
žánru „zombie literatury“. Budeš vždycky náš
kamarád, Skippe.*

Jonathan: *A jako vždy pro Saru Jo.*

George: *Pro Suzanne Desrocher/Romero.*

NOC OŽIVLÝCH MRTVOL

ÚVOD

Před padesáti lety jsem začal přesvědčovat několik svých přátel o tom, abychom natočili film. Poctivě udělaný, celovečerní snímek.

V té době jsme žili v Pittsburghu v Pensylvánii. Byli jsme do toho celí natěšení, protože v tomhle městě před námi ještě nikdo žádný film nenatočil. Ale všechno popořádku. Narodil jsem se a vyrůstal v New Yorku (Parkchester, Bronx). Každý den jsem se musel potýkat se členy gangů „Sharks“ a „Jets“. Aby toho nebylo málo, naše sousedství ovládal

ještě jeden gang, a to sice „Golden Guineas“. Byli to Italové. Někdy jsem se neudržel a neodpustil si ironickou poznámku vůči jejich akcentu. Následoval výprask. Jak jinak.

Můj otec byl naprosto úžasný. Než jsem se postavil na vlastní nohy a splnil si sen o filmařině, měl tři pracovní úvazky. Pravděpodobně mě tak podporoval proto, že jsem byl jedináček.

Sám se hrdě hlásil ke španělskému původu a Kastilii. Ve skutečnosti však jeho rodina pocházela z La Coruny v Galicii. Jeho rodiče se rozhodli odejít na Kubu, jelikož se jim zdálo, že se tam blýská na lepší časy. Zřejmě se jim podařilo v něčem prorazit, protože mého otce a jeho bratra poslali na zkušenou do New Yorku. Tam se táta seznámil s Ann Dvorskou, původem z Litvy, se kterou se později vzali. Doma jsme mluvili jen anglicky, americkou angličtinou... newyorskou angličtinou... dobře, nářečím Bronxu. Všichni okolo nás takhle mluvili.

Hovořil jsem tedy „bronxštinou“, ale co jsem byl? Litevec, nebo spíše Španěl? Častokrát se setkávám s tím, že mne lidé, kvůli příjmení Romero, řadí k Hispáncům. Já bych raději zvolil latinskoamerický původ, protože když má hvězda pomalu stoupala vzhůru, byl zrovna v kurzu herec Cesar Romero.

Jenomže táta mi to vytloukl z hlavy. Prý v sobě nemám ani kapku latinskoamerické krve! To by ještě tak scházelo, aby naše rodina měla něco

společného s těmi Portorikánci, kteří zaplavili celý New York jako krysy a proměnili jej ve zločinecký syndikát. Styděl jsem se za něho, že je příliš radikální, ale co se dalo dělat.

Takže jak už vám asi dochází, nejde mě jen tak lehce „označit“.

Když jsem o několik let později vytvořil s Johnem Russem scénář pro svůj úplně první film, počítali jsme s tím, že do hlavní role obsadíme „bílého chlapka“. Nakonec se na konkurzu objevil afroamerický herec Duane Jones a odvedl skvělou práci jak tam, tak i ve snímku, a navíc jsme si ho mohli dovolit.

Dějovou linku jsme prakticky neupravovali, zvládli jsme ji na první dobrou. Měnily se pouze některé dialogy, Duane totiž nechtěl znít jako naštvaný řidič kamionu. Tragický konec postavy mu nevadil. Hlavní hrdina se tak změnil z naštvaného bělocha na charakternějšího černocha. Člověk miní, život mění.

Jakmile jsme měli scénář *Noci ožvlých mrtvol* (původní, pracovní název byl „Night of the Flesheaters“) vytištěný, s producentem Russem Steinerem jsme ho odjeli ukázat do New Yorku. Během cesty jsme se dozvěděli, že byl právě spáchán atentát na Martina Luthera Kinga. Po té události – a už to tak zůstalo – byl náš snímek vnímán jako veřejná podpora Afroameričanů. To ale nebyl nikdy náš záměr, rasa

pro nás nebyla důvod, proč dělat film. Chtěli jsme jen vyprávět příběh o skupince lidí, která se musí vypořádat se zdánlivě neřešitelnou situací.

Dodnes si tak myslím, že film zčásti vděčí za svůj úspěch nedorozumění. Měli jsme holt štěstí. A máme ho dodnes.

Živí mrtví byli klasickými filmovými monstry už o mnohem dříve, než se začal promítat náš film. V *I Walked with a Zombie*, *White Zombie* nebo *Abbot & Costello* se také objevují zombie. Během psaní *Noci* jsme však s Johnem našim monstřům neříkali „zombie“. Byly to prostě jen mrtvolky, jež se záhadným způsobem vrátily na svět a kterým chutná maso živých. Brali jsme je spíše jako „ghúly“. Jenomže pak vyšla spousta recenzí a článků, jež označovaly náš snímek za „klíčový“ a ve kterých bylo použito právě ono označení zombie. A tak jsme je také přijali. Oficiálně jsem ale tento výraz použil až v *Úsvitu mrtvých*, který jsem také režíroval.

Dnes jsou zombie nedílnou součástí popkultury. Je mi ctí, že mne považují za „kmotra“ zombie žánru.

Taktéž nedokážu vyjádřit, jak moc mě těší fakt, že mne srovnávají s velikány hororových filmů. Celý svůj život jsem zasvětil filmu, takže sláva, které se mi nyní dostává, je pro mě určitým zadostiučiněním, avšak titul kmotra zombie žánru je dle mého názoru přehnaný. Vše to bylo jen o štěstí – být ve správnou chvíli na správném místě.

Tento žánr budu navždy milovat. Jsem rád, že jsem do něj svou troškou přispěl i já, a jsem poctěn, že mě autoři, kteří se tomuto tématu věnují cíleně, požádali o napsání úvodu k jejich příběhům. Navždy budu vděčný osudu, že mě do této pozice vynesl, a s radostí vám nyní představuji tuto sbírku povídek.

GEORGE A. ROMERO

VZPOMÍNKY KLUKA, KTERÝ MILOVAL FILMY PRO DOSPĚLÉ

Pro jednu sortu našich spoluobčanů mám prázvláštní slabost.

Zombie. Ghúlové. Chodci. Říkejte jim, jak chcete. Já je budu navždy milovat a obdivovat.

Vážně. Je to láska až za hrob.

Seznámil jsem se s nimi v dětství. Když mi bylo deset, proplížil jsem se jedné sychravé říjnové noci roku 1968 se svým kamarádem Jimem do starého kina společnosti Midway na premiéru hororu *Noc ožvlých mrtvol*. Týden předtím jsme viděli

upoutávku, na jejímž základě jsme usoudili, že by konečně mohlo jít o strašidelný film. Přesto jsme se neubránili počáteční skepsi, jelikož hodně snímků nebylo takových, jak se na první pohled zdálo. Byli jsme děcka z města, takže jsme zkoukli každý film z produkce Universalu, RKO a Hammer Horror. Staré věci i ty nové. Nic nás nedokázalo rozhodit, protože to, co se dělo v našem sousedství, bylo daleko horší. Loupeže, rasová nesnášenlivost, domácí násilí a gangy. Nic nás nemohlo překvapit. Nic nás *nemohlo* vyděsit.

Chyba lávky.

Z filmů o upírech jsme zjistili, že jsou vlastně víceméně neškodní. Nejdřív se tváří nebezpečně, pak se před vámi zakrývají kápí a nakonec jim vrazíte do srdce dřevěný kolík a je po všem. Nebo shoří, když jim do vlhkého hradu vnikne světlo. Vlkodlaci jsou nebezpeční jen tři dny v měsíci. Navíc, co byl přerostlý vlk oproti mým čtyřem sestrám? A mumie? Jen se potácí sem a tam, omotaná kilometry bandáží – stačí jen škrtnout zápalkou a...

Já a Jim jsme tak čekali další obyčejný horor. Vplížili jsme se dovnitř (s balením piva Hires a lékořicových pendreků) a usadili se na balkoně. Abyste to chápali, tohle kino bylo ve stylu vaudeville, takže jeho interiér připomínal operu. Vstup na balkony byl už deset let zakázán, protože se pomalu a jistě rozpadaly. Jenomže zákazy se mají porušovat.

Show mohla začít. Co tam tentokrát bude? Plížící, létající nebo plazící se monstra? Tohle nemůže dva zocelené kluky z ulice absolutně rozházet.

Jenomže všechno bylo jinak.

Myslím si, že měli před promítáním filmu diváky varovat. Jasně, můžete říct, že teď jsou zombie doslova na každém rohu, musíte si ale uvědomit, že to byl rok 1968. S touhle tematikou nevycházely žádné komiksy ani se nevysílaly seriály. Romerův snímek byl jako blesk z čistého nebe, nikdo nic takového nečekal.

Žádní upíři. Žádní vlkodlaci. Žádné mumie, kreatury, démoni, radioaktivní ještěrky, obrovští mravenci nebo spalovači mrtvol.

Vůbec jsme nechápali, co jsou ta stvoření zač. Jistě, byli to nemrtví, kteří měli potřebu neustále chodit a hledat potravu, ale co předcházelo jejich vzkříšení? Ve filmech o upírech a vlkodlacích byly jasné odkazy na historii a mytologii. Mumie vstávaly ze sarkofágů pomocí kouzel. King Kong zase žil na zapomenutém ostrově a duchové byli dušemi zavražděných nebo prokletých lidí.

Živí mrtví ale žádné historické pozadí, které by aspoň částečně vysvětlilo jejich existenci, neměli. Vědci a armáda jen spekulovali, co stojí za epidemií hniјících spoluobčanů. Nebyli tady Gene Barry nebo Edmund Gwenn, kteří by řekli, jak to je. Ba

ne, dokonce ani Kenneth Tobey či Peter Cushing neměli v rukávu eso v podobě jasné odpovědi.

Monstra v Romerově filmu byla tedy skutečným mystériem. Dalo se je označit až za enigmatická (tohle slovo jsem předtím neznal). Právě tenhle aspekt byl nejvíce děsivý. Nikdo ve filmu o nich nic nevěděl, a netušil tak, jak to celé skončí. Nevzpomínám si, že bych ještě v jiném hororu viděl, že jsou všechny postavy bezradné a bezmocné, protože z nedostatku informací nemůžou vytvořit plán na záchranu sebe sama.

Přesto jsem dokázal vypozerovat alespoň pár základních pravidel v tomhle šílenství. Hlavně jak úspěšně zabít nemrtvého. U toho to ale skončilo. Odkud se ale nákaza vzala a jak se přenáší, šlo mimo mé chápání. Nicméně jsem tipoval, že pro to kousnuté dítě to asi nebude procházka růžovým sadem. Měl jsem nakonec pravdu?

Měl.

Takže, jak tenhle film ovlivnil dva drsné výrostky?

Byli jsme podělaní až za ušima. Nekecám.

Jim vzal nohy na ramena právě ve chvíli, kdy nešťastnou náhodou explodovalo u benzinky auto s mladým párem – mrtví si mohli pochutnat na grilovaném masu. Další roky se pak můj kamarád potýkal s nočními můrami a pomočováním. Fakt.

A co já?

Zůstal jsem i na další promítání, které hned následovalo.

Pak jsem přišel do kina další den. A další. Jim si myslel, že jsem vyšinutý. Možná jsem byl. Nebo pořád jsem. Žili jsme na stejné planetě, avšak v na-prosto rozdílných světech.

Miloval jsem ten film a dodnes se na mých citech nic nezměnilo.

Noc ožvlých mrtvol se záhy stala nejhranějším filmem ve Philly. Pak jej začali promítat o každém Halloweenu, to už mi bylo patnáct. Mohli jste si tam vzít svou holku a počkat si, až se k vám sama přitiskne při nějaké obzvlášť výživné scéně. Na konci šedesátých a začátku sedmdesátých let tohle zabíralo spolehlivě.

Film se stal legendou. Chtěli jste být cool? *Museli* jste ho vidět, nejlépe o půlnoci a v nějakém z těch starých, rozvrzaných kin. V Midway se stalo zvykem, že *Noc ožvlých mrtvol* promítali každý říjen a po nich to začala opakovat další a další kina.

Budu se opakovat, ale ani po spoustě zhlédnutí jsme těm monstrům pořád nerozuměli.

Slovo „zombie“ nebylo ve filmu zmíněno ani jednou, takže o to víc nás překvapilo, a taky naštvalo, když je v dalších filmech Romero použil. Nebyl to zombie horor. Byl to horor o ghúlech. O mrtvolách, které si libují v pojídání lidského masa. Když někdo řekl zombie, vybavily se nám filmy ze třicátých

a čtyřicátých let, ve kterých vystupovali kouzlem obživlí černí otroci z Haiti. *I Walked with Zombie*, *White Zombie* a jim podobné neměly s Romerovým filmem nic společného. Přesto se někteří historici, spisovatelé a kritici snaží vytvořit spojitost s jeho dílem a nově vzniklými zombie filmy. Je to nesmysl, ale vysvětlujte jim to. Vždyť to i mumie má s neživými z Haiti více společného nežli Romerovi ghúlové.

Takže aniž by to Romero původně zamýšlel, stal se z něho vynálezce zombie žánru.

Zajímavé ale je, že se ještě najdou lidé, kteří ho neznají, jak často slýchám na různých setkáních, a to mě na jednu stranu rmoutí a na druhou taky trochu děsí. Díkybohu, že jich není moc, ale i tak mám někdy sto chutí se do nich zakousnout jako pořádný zombík. Někteří z nich si myslí, že zombie vzešly z knihy *Příručka pro přežití* od Maxe Brookse nebo ze *Světové války Z*. Jiní, kteří se řadí mezi fanoušky *Živých mrtvých* Roberta Kirkmana, jsou přesvědčení o tom, že nemrtvé stvořil právě on.

Asi takhle: přátelím se jak s Maxem, tak i s Robertem a taky jsem se coby autor podílel na sérii komiksů *Marvel Zombies Return*. Bavili jsme se spolu o tomto žánru a všichni tři jsme se shodli, že Romero je prostě otcem zakladatelem. Kdyby nebylo jeho filmu, nejsme dnes tam, kde jsme. Ani náhodou. Z Maxe a Roberta by se nestali top autoři zombie žánru. A nevznikla by ani díla jako *Soumrak*

mrtvých, Resident Evil, Pýcha, předsudek a zombie, seriál Z Nation, Left 4 Dead, Dead Set, iZombie a... takto bych mohl pokračovat donekonečna, protože zombie žánr je v současnosti neskutečně obsáhlý, díky čemuž není na světě místo, kde by nevěděli, co je to zombie.

Velký dík ale taky patří Johnu Russovi, který se spolupodílel na scénáři *Noci ožvlých mrtvol* a na *Návratu ožvlých mrtvol*, kde vznikla úplně nová generace zombie. Dále je třeba ocenit i herce obou filmů. Jsou polobohy v panteonu živých mrtvých.

Zombie (ano, odteď budu tohle slovo používat) byly pro mě, stoprocentně, nejděsivějšími monstry stříbrného plátna. Ve svých deseti letech jsem jimi byl naprosto fascinovaný. Když jsem šel po premiéře *Noci domů* (sám), uvažoval jsem nad tím, jestli bych takovou katastrofu apokalyptických rozměrů dokázal přežít. Od té doby o tom neustále přemýšlím – ať vejdu do jakékoli budovy, ihned začnu kontrolovat, zda by se v ní dalo opevnit a kde má vchod a východ. Je to prostě takový můj zvyk a jsem za něj rád, spolehlivý plán na přežití se může hodit kdykoli.

Jak se říká, s jídlem roste chuť, a já jsem tak zatoužil po dalších filmech s živými mrtvými. I když se natočilo několik skutečně povedených kousků, pořád jsem u toho necítil takové emoce jako u Romera. V roce 1978 šel do kin jeho další film *Úsvit mrtvých*. Nebylo to pokračování, spíše další kapitola v tomtéž

příběhu. Nové lokace a postavy, které se musí vypořádat s nám už dobře známým problémem. I tento počín slavil úspěch, a to nejen u fanoušků žánru, ale i u hororových nadšenců obecně.

Midway Theater, který se v sedmdesátém osmém už skoro celý rozpadl, nabízel vstupenku na oba díly najednou. Jupí.

Kamarád Jim mé pozvání na promítání nového filmu odmítl, prý ať se jdu vycpat.

V roce 1985 vypustil Romero třetí film, *Den mrtvých*. To už byly zombie skoro v každém druhém hororu.

Zatímco tedy zombie filmy vyskakovaly jako houby po dešti, literatura stagnovala. Sem tam vyšel komiks a několik krátkých povídek – nic zásadního. Pak se ale na scéně objevil spisovatel, filmař a myslitel John Skipp, který, se svým kolegou Craigem Spector, předložil Romerovi návrh, že by mohl natočit filmovou adaptaci jejich novely s upířskou tematikou. Pak dostal Skipp ještě lepší nápad. Co kdyby vytvořili antologii s příběhy, jejichž hlavním tématem by byli živí mrtví? Romero byl k této ideji skeptický a vsadil se s nimi, že pokud uspějí, sní vlastní klobouk. Skipp a Spector oslovili přední spisovatele a scenáristy s nabídkou, aby přispěli svým příběhem. Byli překvapeni, kolik lidí jim na to kývlo, i když to nakonec vlastně nebylo nic překvapivého. I oni vyrostli na *Noci ožvlých*

mrtvol. V roce 1989 tak vyšel první soubor povídek, v němž jste mohli najít taková jména jako Stephen King, Richard Laymon, David J. Schow, Ramsey Campbell, Steve Rasnic Tem, Les Daniels, Douglas E. Winter, Joe R. Lansdale, Robert R. McCammon a další zkušené harcovníky.

Literatura zombie se právě zrodila.

Kniha se stala velkým hitem hlavně proto, že k ní zúčastnění autoři přistupovali svědomitě a napsali prvotřídní povídky. Sbírku jsem četl pořád dokola, dokud se nezačala trhat vazba, a já si tak musel koupit nový výtisk. Zbožňoval jsem ji a druhý díl zrovna tak.

Posléze mi rukama prošla velká spousta zombie literatury.

Dokonce i já sám jsem vydal několik titulů. První, který se nezabýval fikcí, ale realitou, se nazýval *Zombie CSU: The Forensics of the Living Dead*, byly v něm rozhovory se stovkami expertů z bezpečnostních složek, lékaři, vědci a dalšími. Musím se přiznat, že mne vůbec nepřekvapilo, že mají skutečné záložní plány na takovéto situace. Dokonce existují i odborníci na různá kousnutí. EMT, SWAT, klérus anebo tisk – všichni mají připravené konkrétní strategie.

Většinou jsem se ale soustředil právě na fikci, kupříkladu dvoudílný thriller s Joem Ledgerem (*Patient nula* a *Code Zero*), mainstreamová hororová novela (*Dead of Night* a *Fall of Night*), steampunkový příběh

založený na kartové hře Deadlands (*Ghostwalkers*), komiksy (*Marvel Zombies Return*, *Marvel Universe vs. The Punisher*, *Marvel Universe vs. The Wolverine* a *Marvel Universe vs. The Avengers*), postapokalyptické romány pro náctileté (*Rot and Ruin*, *Dust and Decay*, *Flesh and Bone*, *Fire and Ash* a *Bits and Pieces*) a několik krátkých povídek.

Dead of Night a *Fall of Night* byly přímo spojené s *Nocí*. Napsal jsem je pro George jako poděkování za jeho film.

Když mi v hlavě uzrál nápad na antologii, kterou máte právě před sebou, kontaktoval jsem George, který byl mým nápadem nadšený. Ještěže náš úplně první rozhovor probíhal po telefonu, kdybychom se viděli osobně, vyváděl bych jako malá školačka na setkání se svým oblíbeným zpěvákem. Jen si to představte, desetiletý kluk se jednoho večera propílží na film, který mu změní celý život, díky čemuž se v dospělosti stane úspěšným spisovatelem, a nakonec naváže spolupráci se samotným Romerem.

Šílené.

Když jsme přemýšleli nad povídkami, které by v této knize měly být, George mne požádal, abych i já sám napsal příběh, který by odkazoval na jeho film, a tak vznikl „Osamělý pistolník“. Moc rád jsem mu vyhověl.

Jakmile jsme všechno dohodli, začal jsem rozesílat e-maily a volat současným nejlepším autorům

zombie žánru, zda by měli zájem se tohoto projektu zúčastnit.

Nikoho jsem nemusel prosit dvakrát.

S Georgem jsme dali osloveným tvůrcům nějaká „pravidla“, ale nevyžadovali jsme jejich striktní dodržování. Třeba nám bylo jedno, v jaké době se bude povídka odehrávat. *Noc oživilých mrtvol* šla do kin v roce 1968, *Deník mrtvých* v roce 2007, přitom se oba filmy odehrávaly, technicky, v tomtéž čase.

Volnou ruku jsme jim nechali také v dalších oblastech, to ale zjistíte už sami. Koneckonců i sám George si ve svých filmech pohrává s různými aspekty, od prostého nepochopení celé katastrofy přes účelovou dezinformaci vládních činitelů až po probíhající změnu světa, kterou vlastně nikdo nedokáže ovlivnit.

Povídky v této sbírce jsou originální a nikdy dříve nebyly publikovány. Najdete v nich zábavu, strach, smutek, city, vážnost, podivnost a znepokojení. Ale co jiného byste taky od tohoto tématu čekali, že?

Ať už jste dlouholetým fanouškem zombie jako já, nováčkem, který se teprve rozkoukává, či si jen chcete přečíst svého oblíbeného autora, vítějte v apokalypse.

Začínáme.

JONATHAN MABERRY

NOC OŽIVLÝCH MRTVOL

Joe R. Lansdale je autorem čtyřiceti pěti novel a více než stovky povídek, scénářů, komiksů a grafických románů. Za svou práci získal mnoho uznání, včetně cen Edgar, The Spur a deseti Cen Brama Stokera. Žije v Nacogdoches v Texasu s manželkou Karen a pitbulem Nickym.

ZATÁČKA MRTVÉHO MUŽE

Joe R. Lansdale

Neumím auta opravit, a už vůbec ne je smontovat dohromady. V tomhle vyniká můj bratr Tommy. Navíc dokáže vylepšit třeba zahradní traktůrek tak, že předstihne i ford. Jak jsem ale marná ve všech těch technických srandičkách, tak dobrá, a ještě lepší, jsem v řízení. Nekecám, je to tak.

A právě tohle se Tommy snažil vysvětlit Mattovi.

„Je to možná jenom holka,“ řekl brácha, „ale to nemění nic na tom, že umí dobře závodit.“

„Co tím, sakra, myslíš, že jsem jenom holka?“ zeptala jsem se.

„Ty víš, jak to myslím,“ opáčil Tommy a podíval se na mne.

Jo, věděla jsem, jak to myslí.

Matt se opřel o kapotu svého Pontiacu GTO a zadíval se na mne s rukama hluboko zabořenýma v kapsách modré džínové bundy. Dal si pěkně na čas, než se k tomu uráčil vyjádřit. Jeho kamarád Duane stál poblíž. Vypadal pobaveně.

„Dá se na ni koukat, to je pravda. Třeba bude někdy dobrou manželkou, ale aby závodila?“

„Jdi se vycpat,“ odpálkovala jsem ho.

„Dobře,“ pokračoval Matt, „tak na dobrou manželku to taky nevidím.“

„Bojíš se, že ti natrhnu prdel?“ nadhodila jsem.

Duane vyprskl smíchy. Zapadající slunce osvětlovalo Mattovu tvář a já z ní vyčetla, že se mu moje slova nelíbí. Ale už mlčel. Duane byl sice z jejich dvojice ten, který musel skoro pořád žvanit, avšak Matt byl rozhodně větší blbec. Řídím se jedním pravidlem: dokud nedokážeš opak, jsi u mě pořád vůl, a Matt momentálně definici vola naprosto odpovídal.

Matt se na mne znovu upřeně zahleděl. Teď jsem se i já opřela zadkem o kapotu svého Dodge Charger. Pak jsem se nohou zapřela o nárazník, protože mi to připadalo jako fajn pozice. Prsty jsem vrazila do kapsy bundy, jako bych tam měla peníze a chtěla je zrovna vytáhnout.

Oblažila jsem ho širokým hollywoodským úsměvem a zkusila přitom vypadat jako největší profík. To auto, o které jsem se opírala, bylo ve skutečnosti Tommyho. Koupil si ho za peníze z vedlejšáku. Klidně ale mohlo být i mé. Tommy se s ním nejdříve projel, pak vyměnil součástky, a když byl se vším hotový, ukázal mi, že motor auta přede spokojeně jako kočka a může uhánět s větrem o závod jako gepard.

„Koukám, že máte v Texasu opravdu zvláštní slečinky, to jsou všechny takové?“ zeptal se Matt.

„Vlastně ano,“ odpověděl Tommy, „ale Janey je ještě o něco lepší.“

„Máte strach, Yankeeeyové, že vás převálcují?“ řekla jsem.

Matt se otočil směrem k silnici a zadíval se na ni. Na jejím konci právě zapadalo slunce, zdálo se, že se vpíjí do země jako sněhová vločka. Muselo sem přijít odněkud ze severu, protože naše texaské je mnohem jasnější a teplejší. Přestože byl konec léta, vzduch byl skoro až mrazivý.

„Dobře,“ souhlasil konečně Matt. „Může se mnou závodit.“

„Ach, děkuji vám, Vaše Veličenstvo,“ zavrkala jsem. „Jste velice laskav.“

„Zklidni hormon,“ odsekl.

„Teď beze srandy, s kým bys tady asi tak závodil, když jsme tady jenom my dva?“

„Myslel jsem, že pojedu s Tommym, a ne s nějakou krasotinkou, která si chce jenom pořádně osahat řadicí páku.“

„Ovšem s tebou by to byla fakt výhra,“ rýpla jsem si.

Zatvářil se kysele.

„Teď k důležitější věci. Mám tohle,“ vytáhla jsem z kapsy tlustý štos bankovek.

„Dvě stě dolarů. Závodil jsi vůbec někdy o takovou částku?“

„Jo, a taky o dvakrát větší sumu. A vyhrál jsem.“

„Takže s vkladem souhlasíš?“

„No, já ti nevím, aby ti nepochybělo na šminky, zlato.“

„Prostě ukaž svoje prachy a nemel,“ řekla jsem.

Matt se otočil k Duanovi: „Potřebuju doložit sto čtyřicet dolarů.“

„Sakra,“ zaúpěl Duane. „To sis rovnou mohl poručit celou enchiladu.“

„No tak. Buď kámoš.“

Duane vytáhl peněženku ze zadní kapsy kalhot a odpočítal několik bankovek asi s takovým nadšením, jako kdyby měl sám sebe skalpovat.

„Jestli prohraješ, zaplatíš mi dvakrát tolik,“ oznámil Mattovi a podal mu peníze.

„To jako vážně?“

„O co ti jde, vždyť tvrdíš, že vyhraješ, ne?“ opáčil Duane.

„Tak jo,“ řekl Matt. „Jdeme na to. Uvidíme, kdo zvládne projet všemi těmi šílenými zatačkami.“

„Cože, jaké šílené zatačky?“ nechápal Tommy.

„Je jich několik,“ vložil se do toho Duane.

„První není nejhorší,“ pokračoval Matt. „Pak se ale cesta zužuje tak, že ti větve stromů škrábou z auta lak. Když to zvládneš, čeká tě další zatačka, která je u starého lomu. Té se říká Zatačka mrtvého muže. Jestli jí projedeš moc rychle, skončíš ve vzduchu, a pokud tě nezabije následný náraz, tak tě dorazí voda.“

„Z lomu je teď jezero, takže když sjedeš ze silnice, vjedeš přímo do něj,“ upřesnil Duane.

„Jestli zvládneš i tohle, protože já jo, setkáme se na parkovišti před nemocnicí.“

„Nemocnicí?“ zeptal se Tommy.

„Jsi zasraný dement, či co?“ vyštěkl Matt. „Jo, před nemocnicí. Nebo se taky můžeme potkat u zadního vchodu před městskou márnicí.“

„Stačí před špitálem,“ rozhodl Tommy.

„Víte o tom, že tam nedávno přivezli dost lidí?“ ozval se Duane. „Byli to účastníci nějakého kongresu. Nákaza se rozšířila na hotelu, kde byli ubytováni. Dvacet z nich už umřelo. Zbytku kouká z kapsy parte.“

„Ano, bylo to v novinách,“ promluvila jsem. „Prý za to mohla plíseň ve ventilačním systému.“

„Kdoví. Jisté je, že je to všechny zabije.“

„Vraťme se k závodu,“ připomněl Matt. „Proto tady jsme.“

„Co poldové?“ zeptal se Tommy.

„Bez obav, žádní tam nejsou.“

„Co když jo a budou někde schovaní?“ zajímala jsem se.

„Tak dostaneme pokutu, srágoro. Tak jak, rozjedeme to, nebo si potřebuješ ještě přepudrovat nosík?“

„Matte, zlato,“ odpověděla jsem. „To já nemám vůbec zapotřebí.“

Když jsem se posadila za volant s bráchou na místě spolujezdce, pocítila jsem v žaludku mírné napětí, plynoucí z toho, že můžu prohrát velký balík. Byla jsem si poměrně jistá, že to projedu bez problémů, a proto jsem si část peněz půjčila, jenomže to jsem nevěděla o těch zatáčkách. Kdyby ano, vyzkoušela bych si je a byla bych teď v úplně jiné pozici. Když jsme ale souhlasili se závodem, nevěděli jsme, jaká bude trasa. To byla velká chyba, která už nešla zvrátit. Matt začal túrovat motor.

„Vážně jsi si jistá, že do toho chceš jít?“ zeptal se Tommy.

Raději jsem mu zalhala: „Jistá jsem se už narodila.“

„Byl jsem tam, když ses narodila,“ pokračoval Tommy. „Ale nedokážu posoudit, v jakém psychickém rozpoložení jsi v tu chvíli byla.“

„Jasně, protože sis ve skutečnosti hrál u babičky s legem nebo podobnou hovadinou.“

„Pravda.“

Tommy je ode mne starší o tři roky, ale po většinu času mi připadá, že ten zodpovědnější jsem spíše já.

Matthew ještě jednou sešlápl plyn a pak se se svým pontiacem zařadil na pravou stranu silnice, mně tak logicky připadla strana levá. Ještě předtím jsem ale s Tommym přes půl hodiny řešila, jakou bychom měli zvolit strategii. Řekla bych, že se mě Matt docela bál. Nepopírám, že jsem si už stačila vybudovat určitou pověst.

„Viš, nejvíc mne trápí to, že nevím, jak moc má svou káru vytuněnou,“ promluvil Tommy.

„Myslím, že ta naše v ničem nezaostává za jeho,“ snažila jsem se ho uklidnit.

„Jo, jenže je možná lepší řidič.“

„Chtěl jsi, abych řídila já, takže budu řídit já, aspoň zjistíme, kdo z nás dvou je lepší. Navíc – už jsem tě někdy zklamala?“

„Dvakrát.“

„To ale nebyla moje chyba. Nedokážu přece předvídat, že mi praskne pneumatika nebo že vypoví službu karburátor. Dnes každopádně máme pod kapotou vše nové a čerstvé jako první dětský prd.“

„Nezapomeň, že polovina peněz je moje.“

„Já vím, ale kostky jsou vrženy, bratře můj, takže nezbývá než se pevně připoutat a zatnout zuby.“

Matt stáhl okýnko a Tommy taky.

„Takže,“ začal Matt. „Buď já, nebo ty budeme počítat do tří a pak vyjedeme. Bacha na ty zatáčky. Jestli se něco stane, odvoláme závod a vrátíme se domů, kde si dáme horkou čokoládu, jako by se nic nedělo.“

„Přestaň žvanit a začni počítat,“ vyzvala jsem ho.

„Jedna,“ řekl, a když došel ke třem, oba dva jsme sešlápli plyn až k podlaze a s kvílením pneumatik, které připomínalo prosby o slitování, jsme vystřelili jako rakety na Mars.

Musím se vám přiznat, závodění se nic nevyrovná. Když se po startu obrovskou rychlostí rozjedete, přestanete vnímat, že je pod vámi nějaká cesta. V tomhle okamžiku jste jen vy a váš stroj, se kterým letíte vzduchem.

Podívala jsem se napravo a uviděla Matta, oba jsme jeli v jedné lajně. Měl zatnuté zuby, okýnko stále stažené dole. To neměl dělat. Vnikal mu tak dovnitř vzduch, který začne po čase působit jako závaží a zpomalovat auto. Tommy to věděl, a tak naše okýnko vytáhl nahoru.

První zatáčka na sebe nenechala dlouho čekat, ale zvládli jsme ji. Pak se silnice začala skutečně povážlivě zužovat. To jsme ale věděli, překvapila nás jiná věc.

Přímo před námi se objevil zástup lidí.

Bylo v něm minimálně dvacet osob, muži i ženy, jeden chlap byl dokonce nahý. Ostatní měli na sobě nemocniční hábity. Přestože kráčeli, nebo se spíše potáceli jako opilí, v poměrně úzké řadě, i tak zabrali celou silnici. Nemohla jsem se zbavit dojmu, že jejich chůze není v něčem přirozená. Prostě se vynořili doslova odnikud, s mrtvolně bleďými tvářemi, ozářenými mdlým měsíčním svitem. V tom davu byla i žena tmavé pleti, jejíž obličej byl taktéž bílý jako stěna. Ničeho dalšího jsem si už nevšimla, protože nebyl čas, musela jsem totiž okamžitě jednat.

Strhla jsem volant, abych se jim pokusila vyhnout, ale byli doslova všude. Navíc nalevo byly stromy a napravo Mattovo auto. Naštěstí se dva chodci, kteří byli zrovna přede mnou, rozhodli odpotáčet na bok, a tak jsem využila situace a projela vzniklou skulinkou. Prosvištěla jsem kolem nich tak rychle, až se jim nadzvedly košile a od kol odlétával štěrk a hlína. Pak jsem dostala smyk a roztočila se jako káča, nakonec jsem ale auto dokázala ukočírovat. V bočním zrcátku jsem uviděla, že Matt tolik štěstí nemá a několik jich nabral předkem auta. Byl to hlasitý a tvrdý náraz. Lidé vyletěli do vzduchu jako pružiny.

Matt zuřivě brzdil a přinutil auto řvát jako našťavaného pantera. Klouzal po boku cesty, skoro až k místu, kde jsme byli my, pak se konečně zastavil.

Duane vyběhl z auta a vydal se k místu nehody. Někteří lidé se už stačili postavit na nohy.

„Jste v pořádku?“ zeptal se jich.

Já a Tommy jsme taky vystoupili a běželi k Mattovi, který stál před autem a třásl se.

„Neviděl jsem je,“ řekl. „Prostě se tam objevili.“

Pak jsme si všimli dvou osob. První byla žena, která se sice taky dokázala postavit, ale měla něco s hlavou, podivně se jí kymácela na bok, jako by ji měla ke zbytku těla přišitou tenkými nitěmi. Člověk by nečekal, že s takovým zraněním bude schopná chodit. Druhou byl starý muž s rozdrcenýma nohama. Přisunoval se rukama, nehty si rozdíral o asfalt. Nohy měl úplně na kaši, připomínaly mop.

Kolem Duana se teď utvořil hlouček lidí, obstoupili ho jako piraně svou oběť. Zjistila jsem, že když chtěli, uměli se pohybovat opravdu rychle. Najednou ho popadli.

Dokázala jsem pochopit, že jsou naštvaní, měli k tomu přece jenom důvod. Byli jsme volové, co jeli rychle po úzké cestě...

Jenže ho začali požírat.

Jeden z nich ho chytil za kotník a zakousl se mu přes botu do nohy, ostatní se na něho natlačili a začali ho kousat do zbylých částí těla. Na scéně se také objevila černá dáma, která Duanovi oděrala celé ucho.

Duane začal ječet. Chtěla jsem mu jít pomoci, ale Tommy mne zadržel.

Teď už tomu rozumím líp, ale stejně mi to pořád připadá moc divné na to, aby to byla pravda. Přesto jsem to na vlastní oči viděla, stála jsem vedle Tommyho na měsícem osvětlené cestě, daleko od domova, a sledovala, jak je Duane požírán zaživa.

Duane se zmítal ve smrtelné agonii. Stríkala z něho krev. Zažíval tak nesnesitelnou bolest, že si čelistí rozdrtil všechny zuby. Strhli ho na zem. Sklonili se k němu a vystrčili na nás holé zadky, které jim vykukovaly z volných hábitů. Rukama mu rvali z břicha střeva a pojídali je jako obrovské špagety s rajskou omáčkou.

Všimla jsem si, že někteří jedinci mají na sobě nehezké kousance, jako by je napadla smečka divokých psů. Dalším nepopiratelným faktem bylo, že prostě vypadali jako mrtví. V očích se neodrážel žádný život a trhaná chůze připomínala pohyb loutky. U těch, které Matt srazil, nebylo možné, aby přežili, a přesto teď hodovali na Duanovi, jako by byl nějaký švédský stůl.

Běžela jsem k autu, strčila klíč do kufru, otevřela ho a vytáhla montpáku.

„Ne,“ řekl Tommy, ale bylo příliš pozdě. Byla jsem už rozhodnutá. Ti lidé byli zabijáci a zrovna vraždili... vlastně už zavraždili Duana. Z jeho rozpáraného těla teď stoupala pára. Jedna z těch věcí bušila pěstmi do jeho hlavy, až praskla jako ořech. Poté zabořila ruce do mozku, vytrhla ho a snědla.

Musím se pochválit, že mi to šlo celkem dobře. Mířila jsem jim na hlavy. Když jste je trefili dostatečně silně, bylo po nich. Když ne, šli dál. Nic z toho nedávalo smysl, věděla jsem jen, že je nenávidím a že jim to dávám pěkně najevo. Mohli si být jisti, že po mém zásahu nebude následovat nic jiného nežli věčný spánek.

Zdálo se ale, že jich neubývá, právě naopak. Tommy mě popadl za rameno a táhl zpět k autu. Matt mezitím skočil do svého GTO, nastartoval a prosvístěl těsně kolem nás. Nechybělo málo a srazil by nás.

„Podívej,“ řekl Tommy.

Rauš, který jsem zažívala při mlácení montpákou, pomalu odezníval, a tak jsem se dokázala opět soustředit na Tommyho. Ze směru, kterým ukazoval, přicházeli další chodci, vylézali i z lesa. Někteří z nich byli jen kostrami potaženými velmi tenkou vrstvou kůže. Naháči tam byli taky.

„Do auta!“ zavelel brácha.

Zavřít dveře jsme stihli doslova na poslední chvíli, protože skupinka těch věcí, která hodovala na Duanovi, teď obstoupila naše auto a začala tlouct na sklo. Nastartovala jsem, sešlápla plyn a vrazila do chodce, který stál přímo před námi. Náraz ho odhodil daleko před nás, za malý okamžik jsem ho ještě celého přejela, pak jsem sešlápla plyn podruhé a začala uhánět pryč od tohohle šíleného místa.

Po cestě jsme byli nuceni jednou zastavit a odstranit ze silnice menší spadlý strom. Přestože nám to zabralo čas, museli jsme to udělat, jinak bychom se nedostali dál. Naštěstí nám to šlo od ruky a žádná z těch věcí nebyla poblíž.

O chvíli později jsme objevili Mattovo auto. Naražil s ním do stromu. Dveře řidiče byly otevřené, uvnitř prázdné.

Konečně jsme dojeli k Zatáčce mrtvého muže. Očividně jsme se těch zabijáků zbavili, takže jsme jí mohli projet hezky pomalu. Byla jsem moc ráda, že už nezávodíme, protože, upřímně, ta zatáčka byla vážně pěkná svině. Po pravé straně byl příkrý sráz, který končil měsíčním kráterem naplněným vodou. Starý šterkový lom. Byl velmi rozlehlý. Jeho stěny byly hladké a lesklé.

Nic ale netrvá věčně a na obzoru se vynořili další chodci. Uvažovala jsem, že bych je zase sejmula autem, jenomže jich bylo poměrně dost, takže hrozilo, že bych zničila auto, a to jsem si nemohla dovolit. Zůstat jen s montpákou a vůlí přežít? Nic moc. Po levé straně začínala příjezdová cesta – odbočila jsem na ni.

Netušila jsem, co nás na jejím konci čeká, zvolila jsem ji jen reflexivně, z pudu sebezáchovy. Byl to výstřel naslepo, ale když jsem se koukla do zpětného zrcátka a uviděla ty věci, bylo mi jasné, že tamtudy cesta nevede. Dojeli jsme k docela hezké

farmě s velkou stodolou a bílým plaňkovým plotem, za nímž byl trávník.

Když jsme zastavili na klikatící se cestě před domem, všimla jsem si, že jsou otevřené dveře a před nimi se kymácejí dva chodci. Další se procházeli na dvorku. Ne všichni byli nazí nebo v nemocničních úborech, našli byste mezi nimi i normálně oblečené jedince. Staré i mladé. Jenomže i ti „odlišní“ měli nepřírozeně klimbající hlavu, trhané pohyby a skelný pohled, nemluvě o čerstvých cákancích krve.

„Hergot,“ zaklel Tommy.

„Jo, dvakrát hergot,“ doplnila jsem. Tohle bylo naše. Buď jsme řekli jenom hergot, v tom případě to nebylo ještě tak hrozné, nebo dvakrát hergot, a to už vážně přituhovalo. Momentálně šly ale všechny žerty a nadsázka stranou – dvakrát hergot bylo trefné a reálné zhodnocení aktuální situace.

Podívala jsem se na stodolu a spatřila tam nějakou ženu. Zrovna pootevřela velká vrata a zamávala na nás. Musela nás slyšet přijet. Vtom se za ní vynořil Matt, popadl ji za rameno a strhl zpět dovnitř.

Okamžitě jsme ke stodole vyjeli – vedla k ní štěrková cesta. Když jsme zastavili, Matt se ženou zrovna zápasil, táhl ji dozadu a přitom mlátil pěstí do obličeje, znovu a znovu, dokud neupadla na zem.

Vedle sebe, na sedadle řidiče, jsem měla položenou montpáku. Popadla jsem ji a vyskočila z auta. Matt se snažil vrata stodoly zavřít. Přiskočila jsem

k nim a praštila ho do ramene skrze větší mezeru, která v nich byla. Zakřičel, zapotácel se dozadu a skácel se na zem. Ihned potom, co jsem rozevřela vrata dokořán, si Tommy přesedl dopředu za volant a vjel s autem do stodoly. Koutkem oka jsem zahlédla, že ty věci se sem začínají pomalu trousit.

Když byl Tommy uvnitř, zavřela jsem za ním. Pak mi ještě pomohl zajistit vchod velkou dřevěnou závorou.

Jakmile jsme byli hotovi, rozběhla jsem se a kopla Matta do hlavy. Vtom se ozvalo hlasité bouchání – monstra se snažila pěstmi rozmlátit vrata a dostat se k nám. Po zádech mi přejel mráz.

Tommy přešel k ženě a pomohl jí posadit se na balík sena. Ze zadní části stodoly, kde panovala tma, se vynořil kluk, který k ní téměř okamžitě přiběhl. Pevně ho objala. Po chvilce se objevily další tři děti. Dva kluci a jedna holka. Dívka se mi zdála být na první pohled možná nejstarší, ale nebylo jí víc než dvanáct. Drželi se zpátky. Kluci kolem nás alespoň obcházel, dívka ale stála jako opářená, nedokázala se strachy ani pohnout.

„Skoro jsi mi zlomila ruku,“ postěžoval si Matt.
„A ten kopanec mi určitě zlomil čelist, cítím to.“

„Nemáš zač,“ odpověděla jsem.

„Krávo,“ vyštěkl.

„Jo, to je mé prostřední jméno,“ opáčila jsem.

„Snažil se nás odsud vyhodit,“ promluvila žena, zatímco si rukou zakrývala oteklé oko.

„Přežijí jen ti nejsilnější,“ ozval se znovu Matt.

„V tom případě jsi bez šance,“ pronesl Tommy. „Tahle slečinka ti totiž nakonec vážně natrhla prdel.“

„Říkáš to, jako by to byla nějaká špatná věc,“ řekla jsem.

„Vy zkurvysyni,“ zařval Matt. „To je teda výhra: ženská, několik fakanů a jeden blbeček, co to, sakra, je?“

„Říká ‚velevážený‘ člen společnosti,“ usadil ho sarkasticky Tommy.

Nastal čas se důkladněji porozhlédnout po stodole. Nad hlavami nám viselo několik žárovek. Vepředu i vzadu byla velká vrata. Všude spousta slámy. U zadních vrat stál zaparkovaný traktor s vlečkou. Ve stájích pořehtávali dva koně. Mám je ráda. Na letním táboře jsme na nich s bráchou pořád jezdili. To bylo ještě předtím, než se naši rozešli.

Vrátila jsem se zpět k ženě a podívala se na její nateklé oko. Vypadala na šedesát, opálená, dobře stavěná, ale bylo vidět, že se s ní život nemazlil. Vyzařovala z ní síla. Kluk, kterého objímala, byl očividně zaostalý. Tipovala jsem mu něco mezi třinácti a čtrnácti lety, takže právě on musel být ze všech dětí nejstarší. Byl naprosto klidný, jako by nevnímal nic z toho, co se kolem něho děje.

„To je můj vnuk,“ představila ho žena.

„Co se tady stalo?“ chtěl jsem vědět.

Zakroutila hlavou a rozplakala se. V tom okamžiku přišly i zbylé děti a posadily se kolem ní, byla jimi obsypána jako vinná réva hrozny.

„Nejsem si jistá,“ promluvila. „Vím jen to, že ti lidé jsou mrtví.“

„S tím souhlasím. Ale jak je to možné?“

Opět bezradně zakroutila hlavou. „Netuším. Tohle jsou děti mé dcery. Jedno z nich nechalo otevřené dveře, tak jsem je šla zavřít a tehdy jsem je poprvé uviděla. Blížili se k děčkám, která si zrovna hrála na dvorku. Zavolala jsem na ně, že musíme okamžitě do stodoly. Když jsme ale sem doběhli, byl už tady ten prevít,“ ukázala na Matta. „Snažil se zabarikádovat. Začala jsem se s ním prát, abych dostala děti dovnitř. Všimla jsem si, že jste zrovna přijeli, a proto jsem na vás začala mávat. Chtěl nás nechat těm věcem napospas, jen aby si zachránil vlastní zadek.“

Jako by na potvrzení jejích slov začala monstra znovu bušit na vrata.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ pokračovala. „Pořád se tomu snažím přijít na kloub. Kvůli čemu se mrtví vrací? Byl mezi nimi i děda Turner, který zemřel včera. Bylo mu devadesát. Znali jsme se moc dobře.“

„A ostatní? Poznala jste ještě někoho dalšího?“
vstoupil do našeho rozhovoru Tommy.

„Ano. Sousedy a další známé.“

„Jak daleko je to odsud do města?“ zeptal jsem se.

„Nedaleko. Centrum je od nemocnice kousek. Maximálně pár kilometrů.“

Tommy se na mne podíval a řekl: „Ty věci budou určitě i tam.“

„Byli v tom houfu i nějací lidé z města?“

„To nemůžu říct, protože v městě zase tolik lidí neznám, ale možné to je, protože je docela malé a těch lidí tam bylo docela dost. Jistá jsem si jen těmi, co bydleli poblíž naší farmy.“

„Mohli to být lidé z nemocnice a márnice,“ nadhodil Tommy.

„Podle oblečení, které měli někteří z nich na sobě, bych řekla, že je to možné,“ souhlasila žena.

Matt se začal zvedat ze země.

„Jenom hezky lež,“ varovala jsem ho a plácla si montpákou do dlaně.

„Musíme tu ženskou a její děcka vyhodit ven, jen tak ta monstra zaměstnáme a budeme moct odjet,“ řekl.

„Jo, takže najednou jsme tým?“

„Prosím, ne,“ zaúpěla žena.

„Nebojte se,“ uklidnil ji Tommy. „Tahle možnost nepřípadá v úvahu.“

„Nesmíš myslet starým způsobem,“ nehodlal se vzdát Matt. „Je nová doba. Neunikneš tomu, protože se to děje všude.“

„Nehýbej se a drž hubu,“ řekla jsem.

„Začni myslet na sebe. Vždyť ty lidi ani neznáš.“

„Momentálně neznám tak docela ani tebe, a to, s čím jsem si jistá, se mi ani trochu nelíbí.“

„Jsme závodníci. Žijeme naplno a přežíváme. Víme, jak projet i ty nejhorší zatačky.“

„My ano, ale ty rozhodně ne,“ promluvil Tommy. „Narazil jsi do stromu na rovné cestě. Bohužel jsi přežil. Že ty budeš nějaký hybrid? Napůl šváb a napůl debil.“

„Jsou naše cesta na svobodu,“ trval na svém Matt a kývl směrem k ženě a dětem.

„Už jednou jsem ti říkala, abys držel hubu,“ zopakovala jsem a znovu výhrůžně potěžkala montpáku v dlani. Tentokrát to evidentně zabralo, protože se odmlčel.

„Ten traktor funguje?“ otočila jsem se zpět na ženu.

„Ano, ale nejede moc rychle, leda byste odpojili vlečku.“

„Ne, tu budeme právě potřebovat.“

„Co máš za lubem?“ nechápal Tommy.

Podívala jsem se na Matta. Nejdřív nám ujel, pak nás chtěl vyhodit ze stodoly a teď by nejraději těm monstrům předhodil děti.

Vrata se opět zatřásla pod náporu bušících pěstí nemrtvých.

„Paní,“ řekla jsem. „Mohla byste se na chvíli i s dětmi vzdálit dozadu k těm stájím? Až tam budete, zakryjte si všichni uši.“

Nepohnuli se.

„Ted,“ pronesla jsem už o něco naléhavěji.

Přesunuli se v naprostém tichu. Jakmile mi zmizeli z dohledu, přešla jsem k Mattovi. Viděl mi to na očích. Pokusil se vstát a utéct. Pozdě. Teoreticky ho měl jeden švih montpákou usmrtit, ale musela jsem si být naprosto jistá. Rozmáchla jsem se a znovu ho praštila do hlavy.

A znovu a znovu a znovu. Po chvíli jsem úder přestala počítat, stala se z toho mechanická záležitost.

Mattovu mrtvolu jsme pečlivě připevnili ocelovým drátem na zadní nárazník našeho auta. V té chvíli jsem se cítila jako Achilles přivazující Hektora ke svému válečnému vozu.

Žena se spolu s dětmi vrátila zpět k nám. Byla jsem celá od krve a trásla jsem se. Ale nedalo se nic dělat. Viděli, co viděli. Možná se pak v budoucnu zapíší na terapii. Pokud nějaká budoucnost bude.

„Ted uděláme tohle,“ promluvila jsem, „Tommy otevře vrata a já vyjedu ven. Můžu vás všechny nabrat, ale v tom případě se dostaneme jen tak daleko, jak nám to dovolí technický stav auta. Myslím

si proto, že bude rozhodně lepší, když vás odveze Tommy traktorem do města, kde je snad bezpečněji než tady. Já budu zatím Mattovou mrtvolou zaměstnávat ty věci. Nevyrazte ale hned, počkejte, až ucítí pach čerstvé krve.“

„To tě nemůžu nechat udělat,“ nesouhlasil Tommy.

„Ano, můžeš. Musíš. Budu jako krysař vábící škodnou, pach toho mrtvého hajzla je určitě zaujme. Vyjedete zadním vchodem.“

Žena se přiblížila k Mattově mrtvole a zadívala se na neurčitou hmotu, která kdysi bývala jeho hlava. Rozmašírovala jsem ji tak důkladně, že by se dala protáhnout škvírou ve schránce na dopisy.

„Takže ještě jednou – Tommy pojede zadem a já tudy,“ zopakovala jsem plán. „Přesto můžete na nějaká monstra narazit, musíte se tak něčím vyzbrojit. Všimla jsem si, že na zdi visí náradí: vidle, motyky a podobně. Já vím, není to ideální, ale je to pořád lepší než tady sedět a čekat, až nás hlad donutí sníst koně. Navíc jsou jen dva, takže by nám dlouho nevydrželi.“

„Babi,“ ozvala se plačtivě vnučka. „Koně sníst nemůžeme.“

„To víš, že ne,“ odpověděla jí žena, ale její tvrdý pohled prozrazoval, že by v nouzi nezaváhala.

„Raději ty koně vypusťte, ať můžou utéct. Pak nasedněte na traktor a jedte do města. Tommy vás

ochrání a pomůže v boji, pokud bude potřeba. Je to jediná možnost.“

Tommy mi pomohl zvednout závoru. Sotva jsme ji upustili na zem, skočila jsem do auta. Tommy pak otevřel vrata a rozběhl se k traktoru. Žena už jej nastartovala. Děti byly usazené na vlečce. Každé z nich drželo v ruce nějaké nářadí. Vypadaly, jako by se chystaly na boj s medvědem, ale co se dalo dělat, nic jiného neměly.

Ty věci jsem slyšela sténat z obou stran, zepředu i zezadu. Bylo mi jasné, že mě nečeká procházka růžovým sadem.

Jakmile se přede mnou otevřela vrata dokořán, zapnula jsem dálková světla, abych monstra oslepila, sešlápla pedál plynu a vytúrovala motor. Pak jsem se pomalu rozjela. Hned na začátku se mi podařilo několik mrtvol srazit a přejet jim hlavy – cítila jsem to, protože auto pokaždé poskočilo. Konečně Matta zaregistrovali a vydali se za mnou. Jako bych udeřila do gongu a oznámila podávání večeře. Po chvíli se na auto nalepili a začali tlačit rukama na sklo, připadala jsem si jako zákusek za výlohou, na který mají obrovskou chuť.

Na chvíli jsem zastavila, nechala je návnadu ochutnat a pak se zase rozjela. Hezky pomalu.

Jezdila jsem pořád dokola okolo stodoly. Cesta tam byla poměrně zachovalá, takže jsem neměla žádné vážnější problémy. Po pár kolech bylo auto